

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/147/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120313743
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6120313743.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovič, v právnej veci žalobcu: CityRent, s.r.o., Ľubochnianska 4, 831 04 Bratislava, IČO: 50 713 477, zast. JUDr. Andrej Gara, advokát, Štefánikova 14, 811 05 Bratislava, IČO: 30 850 436, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zast. JUDr. Felix Neupauer, advokát, Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 299,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 40Cb/71/2020-94 zo dňa 03.06.2021, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 40Cb/71/2020-94 zo dňa 03.06.2021 v odvolaní napadnutej časti II. výroku v časti zamietnutia istiny 257,40 eur potvrdzuje a vo zvyšnej časti zamietnutia žaloby mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 42,- eur odo dňa 29.6.2018 do zaplatenia, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 40Cb/71/2020-94 zo dňa 03.06.2021 v odvolaní napadnutej časti III. výroku potvrdzuje.

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) prvým výrokom zaviazal na povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 42 eur. Druhým výrokom súd vo zvyšku žalobu zamietol. Tretím výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 72 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 427 ods. 1, § 524 ods. 1 a 2, § 427 ods. 2 zákona č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, 4 ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6 a ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“), § 1 ods. 1, 2 a 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z. (ďalej len „nariadenie“), § 151 ods. 2, § 262 ods. 1 a 2, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V rozhodnutí uviedol, že žalobou podanou v upomínacom konaní na Okresnom súde Banská Bystrica sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia istiny 299,40 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 299,402 eur od 29.06.2018 do zaplatenia. Svoj návrh odôvodnil na tom skutkovom základe, že dňa 03.05.2018 mal právny predchodca žalobcu dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla PEUGEOT 208, EČV: N.. Nakoľko motorové vozidlo predchodcu bolo nepojazdné, dňa 30.05.2018 uzavrel právny predchodca žalobcu ako nájomca, so žalobcom ako prenajímateľom, zmluvu označenú ako „Zmluva o prenájme motorových vozidiel“, na základe ktorej

žalobca prenechal právnenému predchodcovi vozidlo zn. OPEL Astra, EČV: N., a predchodca žalobcu sa zaviazal zaplatiť nájom vo výške 39 eur bez DPH za každý deň prenájmu.

3. Dňa 06.06.2018 vystavil žalobca právnenému predchodcovi faktúru č. 1-180050 na sumu 374,40 eur s dátumom splatnosti. Listom zo dňa 15.06.2018 označeným „Oznámenie o poistnom plnení“ bolo žalobcovi žalovaným oznámené, že žalovaný dňa 13.06.2018 ukončil poistné šetrenie pričom uviedol. „Vzhľadom na rozsah poškodenia, prácnosť opravy zapožičanie náhradného vozidla max. 3 dni.“ Žalobcovi bola zaplatená suma 75 eur. Zvyšná časť z faktúry vo výške 299,40 eur zaplatená nebola. Krátenie poistného plnenia považuje za nedôvodné. Právny predchodca si vozidlo požičal, pokiaľ bolo jeho vozidlo v servise a nemohol ho používať, a požičané vozidlo bolo tej istej kategórie ako jeho vozidlo. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 07.05.2020 došlo k postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu na žalobcu. Oznamením postúpenia pohľadávky zo dňa 12.05.2020 právny predchodca oznámil postúpenie pohľadávky na žalobcu. Žalobca sa odvolal na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP. Spolu so žalovanou istinou si uplatnil aj nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 299,40 eur od 29.06.20128 do zaplatenia.

4. Medzi stranami nebolo sporné, že na základe škodovej udalosti, pri ktorej došlo k poškodeniu na motorovom vozidle, si poškodený zmluvou o nájme prenajal osobné motorové vozidlo. Nájomné bolo fakturované faktúrou č. 1-180050. Medzi stranami nebolo sporné, že vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda na vozidle poškodeného, malo v čase nehody uzavreté u žalovaného povinné zmluvné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku. Súd konštatoval pasívnu legitímáciu žalovaného. Medzi stranami bola sporná aktívna legitímácia žalobu.

Medzi stranami nebolo sporné, že medzi poškodenou spoločnosťou a žalobcom došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky. Vykonaným dokazovaním súd zo zmluvy zistil, že má všetky náležitosti zmluvy o postúpení pohľadávky, a súd mal za to, že ňou bola postupovaná pohľadávka poškodeného, ktorá mu plynula podľa zákona o PZP voči žalovanému, ako poisťovateľovi vinníka škodovej udalosti. Námietku žalovaného, že poškodený neuhradil faktúru za nájom náhradného vozidla žalobcovi, považoval súd za nedôvodnú.

V súvislosti s namietanou aktívnou legitímáciou žalovaný v rámci svojej obrany uviedol aj námietku, že nebolo preukázané, že poškodený faktúru uhradil, ku škode teda nedošlo a nemohlo dôjsť následne ani k jej postúpeniu. V nadväznosti na uvedené súd uviedol, že je irelevantné, či poškodený žalovaný sumu uhradil. Faktúra slúži len na určenie výšky nároku na náhradu škody, ktorá by mala reflektovať skutočnú škodu, ktorá vznikla poškodenému v momente vzniku škodovej udalosti. Pre konanie je preto nepodstatné, či poškodený uhradil faktúru za nájom vozidla.

5. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca si u žalovaného riadne uplatnil náhradu škody. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný ukončil poistné šetrenie dňa 13.06.2018 a oznámením o jeho ukončení oznámil žalobcovi, že mu poskytol poistné plnenie vo výške 75 eur bez DPH a uviedol priznané náklady maximálne na 3 dni. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný priznané poistné plnenie vo výške plnil žalobcovi.

6. Predmetom konania bol nárok žalobcu, ktorý bol na neho postúpený od jeho právneho predchodcu a predstavuje nárok na náhradu škody, ktorá bola poškodenému spôsobená škodovou udalosťou, v súvislosti s poškodením jeho motorového vozidla a má spočívať v nákladoch na nájomné za prenajaté náhradné vozidlo. Ide o nárok na náhradu škody podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, teda škody vzniknutej poškodením jej motorového vozidla, a poškodený má nárok na náhradu škody voči poisťovni v zmysle ust. § 15 ods. 1 o PZP. Pre určenie výšky škody je, podľa súdu, v tomto prípade nevyhnutné určiť výšku nákladov, ktoré boli „vynaložené nutne a účelne na vypožičanie náhradnej veci, zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol žalobca vylúčený po určitú dobu... Rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. júna 2016, sp. zn. 3 MCdo 3/2015.)

7. Pre určenie výšky škody v takomto prípade je potrebné prihliadať aj na dôvody potreby prenájmu náhradného motorového vozidla a rozsah jeho užívania z časového hľadiska. Žalovaný v konaní sporoval nutnosť a primeranosť vynaložených nákladov a tvrdil v rámci svojej obrany, že žalobca žiadne dôkazy týkajúce sa nutnosti a primeranosti vynaložených nákladov neuviedol. V tejto súvislosti súd prisvedčil žalovanému, že žalobca v konaní neuviedol tvrdenie odôvodňujúce nevyhnutnosť prenájmu náhradného vozidla. Súd má za to, že takýmto dôvodom nie je samotné poškodenie vlastného

vozidla a prípadné vylúčenie z jeho užívania. Je nevyhnutné uviesť tvrdenia a súvisiace dôkazy, ktoré nevyhnutnosť prenájmu v konaní preukážu. Žalobca v tomto neunesol svoje bremeno tvrdenia a dôkazu, keď neuviedol a nepreukázal prečo, z akého dôvodu bolo nevyhnutné náhradné vozidlo si poškodeným prenajať. Zároveň súd prisvedčil žalovanému aj v tom smere, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani čo sa týka dôvodnosti rozsahu prenájmu náhradného vozidla, tak ako bolo uvedené na zmluve o prenájme a ako to vyplýva aj z preberacieho a odovzdávacieho protokolu. Súd má za to, že tieto dôkazy preukazujú reálnu dĺžku prenájmu vozidla, avšak nepreukazujú dôvodnosť predmetnej dĺžky, vo vzťahu tak ako to sporoval žalovaný, že žalobca nepreukázal dĺžku opravy vlastného vozidla. Žalobca k predmetnej obrane žalovaného uviedol, že krycí list je v dispozičnej sfére žalovaného. Súd však poukázal na skutočnosť, že dôkazné bremeno je v tomto prípade na strane žalobcu a poukázal na ustanovenie § 189 CSP a skutočnosť, že žalobca žiaden dôkaz v tejto súvislosti nenavrhol.

8. Súd teda dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla v rozsahu väčšom, ako bolo po ukončení poisťného šetrenia zo strany žalovaného priznané. Súd mal za to, že zo strany žalovaného nebolo v konaní dostatočne sporovaná samotná výška denného nájmu vozidla a keďže si žalobca uplatnil denné nájomné vo výške 39 eur bez DPH a žalovaný priznal, ako to vyplýva z oznámenia o ukončení poisťného šetrenia denné nájomné vo výške 25 eur bez DPH, konajúci súd dospel k záveru, že žalobcov nárok je v tejto časti dôvodný, a preto priznal žalobcovi sumu 42 eur, ktorá spočíva v rozdiel denného nájomného tak, ako si ho uplatnil žalobca voči priznanému dennému nájmu tak, ako ho priznal žalovaný za priznané tri dni prenájmu vozidla. Súd prisvedčil námietke žalovaného, že žalobca nemá nárok na príslušnú DPH k predmetnej priznanej časti istiny, nakoľko medzi stranami bolo nesporné, že poškodený bol platcom DPH. Obrane spočívajúcej v namietaní, že žaloba nespĺňala náležitosti v zmysle ustanovenia § 132 CSP súd neprisvedčil, nakoľko podľa súdu žaloba náležitosti spĺňa a vyplýva z nej nárok, ktorého sa žalobca dožaduje.

9. Žalobca si spolu so žalovanou istinou uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z uplatnenej sumy počnúc 29.06.2018 do zaplatenia. Žalovaný nárok namietal s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo 145/2017, žalobca odkázal na rozhodnutie súdu č.k. 25Cb/84/2020. Prvostupňový súd poukázal na nejednotnosť rozhodovacej praxe týkajúcu sa danej skutočnosti. Súd sa však s odvolaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo 145/2017 priklonil k argumentácii, že predmetná peňažná sankcia, ktorú predstavujú úroky z omeškania, upravená v § 11 ods. 8 zákona o PZP je podmienená nesplnením nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP. Zmyslom predmetnej úpravy bolo zavedenie nástroja, aby poisťovňa nezostala nečinná a aby bola nútená ukončiť poisťné šetrenie v zákonom stanovenej lehote. V prípade, že poisťovňa predmetnú povinnosť splní, nie je tu povinnosť nahradiť úroky z omeškania. (napr. rozh. Krajského súdu v Bratislave 4Cob/37/2020 zo dňa 29.04.2021.) Súd mal teda za to, že predmetná špeciálna úprava vylučuje aplikovanie všeobecných ustanovení OZ, resp. ObZ týkajúcich sa uplatnenia úrokov z omeškania. Súd teda nárok na úrok z omeškania z priznanej časti nepriznal, nakoľko medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný predmetnú povinnosť splnil v zákonnej lehote 3 mesiacov.

10. O trovách konania rozhodoval súd v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a žalovanému priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 72 % ako rozdiel úspechu žalobcu v 14 % voči úspechu žalovaného v 86 %.

11. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, v súlade s ustanovením § 355 a nasl. CSP. Odvolanie podal čo do výroku II. a výroku III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), d), b), g) CSP.

Odvolanie odôvodnil tým, že žalobca dôvodne žiadal preplatiť nárok na náhradu škody odo dňa, kedy nastala poisťná udalosť. Začiatok plynutia doby prenájmu nebol sporný medzi stranami sporu, keď žalovaný poskytol poisťné plnenie v rozsahu 3 dní, pričom za začiatok doby prenájmu je dôvodné predpokladať prvý deň doby prenájmu náhradného motorového vozidla.

Žalobca tvrdí, že doba prenájmu náhradného motorového vozidla bola účelná, a to z dôvodu, že právny predchodca žalobcu užíval náhradné motorové vozidlo výlučne počas realizácie opravy poškodeného motorového vozidla.

Právny predchodca žalobcu bol v dôsledku škodovej udalosti po dobu opravy jeho poškodeného motorového vozidla nútený zapožičať si u žalobcu náhradné motorové vozidlo, a to za účelom vykonávania podnikateľských aktivít. K uvedenému postupu bol poškodený donútený v dôsledku právnej skutočnosti poistnej udalosti, ktorá sa stala dňa 03.05.2018 a pri absencii poistnej udalosti by k tomuto postupu vôbec nemusel pristúpiť. Žalobca má za to, že účelnosť bola preto riadne preukázaná. Procesná obrana žalovaného v časti namietania nepreukázania nevyhnutnosti riešenia situácie na strane poškodeného prenájmom náhradného motorového vozidla bola vyvrátená, avšak súd nebral do úvahy, že práve poškodenému bolo zasiahnuté do jeho vlastníckych práv vplyvom škodovej udalosti. Žalobca má za to, že súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď vo zvyšku jeho nárok v zmysle výroku II. zamietol.

Súd v odôvodnení rozsudku v bode 18. uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo do predloženia relevantných dôkazov. Žalobca nesúhlasí s právnou argumentáciou súdu, nakoľko žalovanému v konaní nič nebránilo označiť a navrhnúť vykonanie dôkazov na preukázanie jeho tvrdenia o neúčelnosti rozsahu nákladov, ktoré mali vzniknúť poškodenému v súvislosti s prenájmom náhradného motorového vozidla (napr. včas navrhnúť, aby okresný súd vyžiadal od poškodeného listinné dôkazy, prípadne navrhnúť výsluch svedkov).

V danom prípade by nešlo zo strany žalovaného o plnenie dôkaznej povinnosti vo vzťahu k preukázaniu negatívnej skutkovej okolnosti, ale o plnenie dôkaznej povinnosti vo vzťahu k preukázaniu jeho tvrdenia o pozitívne existujúcej neúčelnosti a absencii nevyhnutnosti vynaloženia nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla vo fakturovanom rozsahu.

V kontexte vyššie uvedeného dal žalobca do pozornosti, že na pojednávaní dňa 18.05.2021 v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/166/2019 zo dňa 30.01.2020.

Žalobca má za to, že primeranosť, účelnosť a dôvodnosť doby nájmu ním bola riadne preukázaná. Právny predchodca žalobcu užíval náhradné motorové vozidlo výlučne po dobu realizácie opravy poškodeného motorového vozidla za primeranú cenu. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno, a to vzhľadom na nezákonné krátenie dĺžky doby prenájmu. Súd bol povinný odstrániť spornosť doby prenájmu, avšak vzhľadom na nesprávne zistený skutkový stav veci vydal rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

Žalobca má za to, že súd nesprávne právne vec posúdil i v časti rozhodovania o nároku na priznanie úrokov z omeškania. Hoci samotný súd uvádza, že zmyslom právnej úpravy je sankcionovanie poisťovne v prípade jej nečinnosti, resp. omeškania, tak na druhej strane nepriznanie nároku na zaplatenie úrokov z omeškania argumentuje s poukazom na splnenie povinnosti ukončiť poistné šetrenie. Nemožno sa stotožniť s takým výkladom zákona o PZP, podľa ktorého oznámením o poistnom plnení, v rámci ktorého poisťovňa (žalovaný) krátila plnenie, splnila podmienky v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP.

V zmysle vyššie uvedeného ustanovenia je zrejmé, že otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 zákona o PZP, pričom druhá časť tohto ustanovenia sa uplatní len vtedy, ak je v súdnom rozhodnutí zaviazaný na zaplatenie náhrady škody poistený škodca. Opačný výklad by znamenal obsolentnosť § 11 ods. 7 PZP, pretože právo poškodeného uplatňujúceho priamy nárok voči poisťovni je dané inštitútom vykonateľnosti rozhodnutia, a to uplynutím lehoty na plnenie, ktorá je viazaná na právoplatnosť rozhodnutia a nie na doručenie právoplatného rozhodnutia. Pokiaľ teda poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t.j. neposkytne poistné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo poškodeného, príp. jeho právneho nástupcu popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 OZ. Práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade skráteného (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania.

Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/100/2019 z 21.05.2020 a sp. zn. 2Cob/200/2019 z 29.09.2020. Žalobca dáva zároveň do pozornosti, že tento záver prijal aj samotný súd prvej inštancie v konaní 25Cb/84/2020, konkrétne v rozsudku zo dňa 17.03.2021. Rozhodnutie súdu o nepriznaní nároku na zaplatenie úrokov z omeškania je preto prekvapivým rozhodnutím, ktoré je zároveň v rozpore so zásadou právnej istoty.

Odvolateľ sa domnieva, že spornosť nevyhnutnosti prenájmu náhradného vozidla a najmä rozsahu prenájmu bolo možné v konaní odstrániť doložením tzv. krycieho listu. Išlo však o dôkaz, ktorý bol v dispozičnej sfére žalovaného a z predbežného právneho posúdenia súdom nevyplývala potreba doloženia daného dôkazu.

Žalobca na nariadenom pojednávaní opísal spôsob likvidácie poistnej udalosti, uviedol, že doba prenájmu náhradného motorového vozidla bola dôvodná, nakoľko trvala výlučne počas opravy poškodeného motorového vozidla a taktiež konštatoval, že krycí list je v dispozičnej sfére žalovaného, avšak v prípade, ak to súd považuje za potrebné, je v jeho schopnostiach tento dôkaz zabezpečiť. Súd ponechal úvahu o predložení, či nepredložení daného dôkazu na žalobcu, ktorý to nepovažoval za potrebné v kontexte preukázania nároku a rovnako ani za hospodárne. K oficiálnemu návrhu na doplnenie dokazovania preto z uvedeného dôvodu nedošlo.

Žalobca má za to, že v danom prípade došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čím sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha tejto nápravy. Tvrdí, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie.

Vzhľadom na skutočnosť, že v uvedenom prípade právny predchodca žalobcu neuhradil autoservisu, ktorý vykonal opravu na poškodenom motorovom vozidle žiadne finančné prostriedky, súvisiace s realizáciou opravy poškodeného motorového vozidla, má za to, že žalobca mohol doložiť do konania potvrdenie z autoservisu, týkajúce sa dodania služby v prospech právneho predchodcu žalobcu, len s určitými ťažkosťami.

Tým, že žalovaný uhradil autoservisu, ktorý zabezpečoval opravu poškodeného motorového vozidla sumu za opravu poškodeného motorového vozidla súvisiacu s poistnou udalosťou zo dňa 03.05.2018, právny predchodca žalobcu nedisponoval priamo dokladom vo veci preukázania okamihu, kedy autoservis dodal službu v podobe vykonania opravy poškodeného motorového vozidla, nakoľko týmto dôkazom disponuje výlučne žalovaný. Napriek tejto skutočnosti prejavil ochotu predmetný dôkaz prostredníctvom právneho predchodcu žalobcu zabezpečiť, pokiaľ by to súd považoval za nevyhnutné. Z predbežného právneho posúdenia súdom však nevyplývala potreba zabezpečenia tohto dôkazu žalobcom. Práve naopak, žalobca mal za to, že súd má za dostatočne preukázané, či už nevyhnutnosť prenájmu náhradného vozidla alebo dĺžku prenájmu.

Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že v danej veci sú prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku a obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd svojím rozhodnutím rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 40Cb/71/2020-94 zo dňa 03.06.2021 zrušil čo do výroku II. a výroku III. a vec vrátil späť na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

12. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), g) a f) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť v celom rozsahu.

13. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

14. Podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

15. Podľa § 3 nariadenia, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola vo výške 0 %.

16. Podľa § 1 ods. 2 zákona o PZP, ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy.

17. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

18. Podľa § 4 ods. 4 zákona o PZP, poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

20. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

21. Podľa § 367 ods. 1, 2 a 3 CSP, ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.

Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej Podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

23. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávky zo 07.05.2020 je zrejmé, že predmetom tejto zmluvy je pohľadávka v sume 299,40 eur vrátane príslušenstva, práv a zabezpečení s nimi spojených. Pohľadávka predstavuje sumu, ktorú žalovaný postupníkovi neuhradil titulom náhrady škody vzniknutej poškodením jeho motorového vozidla. Postúpenie pohľadávky sa uskutočňuje za odplatu, ktorá predstavuje sumu 299,40 eur. Nakoľko postupník má voči postupcovi pohľadávku na zaplatenie faktúry č. 1-180050 zo dňa 06.06.2018, zmluvné strany sa dohodli, že odplata za postúpenie pohľadávky sa započítava s nárokom postupníka na zaplatenie faktúry, čím započítavané nároky zmluvných strán zanikajú v plnej výške.

24. Z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným vyplýva, že predmetom postúpenia bol nárok poškodeného voči žalovanému, spočívajúci v doplatení kráteného plnenia, a práve tento nárok bol predmetnou zmluvou postúpený žalobcovi. Predmetom postúpenia teda nebol dlh poškodeného voči žalobcovi z titulu nájmu náhradného motorového vozidla. Pohľadávku poškodeného na náhradu škody nemožno zamieňať so záväzkom poškodeného, ktorý vznikol zo samostatného zmluvného vzťahu v súvislosti s nájmom náhradného motorového vozidla. Súd prvej inštancie preto správne nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitimitáciu z dôvodu, že by predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky mal byť dlh poškodeného voči žalobcovi.

25. Odvolací súd zastáva názor, že v prejednávanej veci bol postúpený konkrétny nárok na náhradu škody v presne stanovenej výške. Zmluva o postúpení pohľadávky tak mala spôsobilý predmet postúpenia. Účastníci zmluvy sú riadne označení; postúpená pohľadávka je jednoznačne identifikovateľná; predmet zmluvy je riadne určený. Z obsahu zmluvy vyplýva prejav vôle zmluvných strán. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 OZ, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky tak mala spôsobilý predmet postúpenia a išlo o platný právny úkon a práve touto zmluvou preukázal žalobca aktívnu vecnú legitímáciu.

26. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2018, sp. zn. 3 Cob 220/2017, v odôvodnení ktorého sa uvádza, že „v rámci biznis modelu podnikateľskej činnosti žalobcu prišlo k situácii, kedy žalobca vystavil faktúru za prenájom vozidla pre poškodeného, pričom poškodenému na základe vystavenia tejto faktúry vznikla škoda, ktorá má znášať/nahradíť poisťovňa ako subjekt zodpovednostného vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Na základe uvedeného prišlo kvázi k forme úhrady postúpením práva na náhradu škody zo strany poškodeného na žalobcu (čo zakladá aj aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní)“. Odvolací súd v citovanom rozhodnutí uvádza, že „úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie. Obdobne aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 43Cob/94/2020 z 10.03.2021 uviedol, že „záväzok poškodeného voči žalobcovi vo výške dohodnutého nájomného po jeho úhrade predstavuje ujmu, t.j. škodu v majetkovej sfére poškodeného a ide o samostatný nárok uplatniteľný priamo poškodeným voči žalovanému. Úhrada tohto záväzku poškodeným voči žalobcovi bola namiesto „priamej“ platby nahradená zápočtom, čo právna úprava nezakazuje, naopak jedná sa o dovoľený a zákonom predpokladaný bezhotovostný spôsob úhrady peňažného záväzku. Žalovaný nerozlišoval medzi týmito samostatnými právnymi vzťahmi medzi poškodeným a žalobcom a medzi poškodeným a žalovaným.“

27. Vo vzťahu k prenájomu motorového vozidla odvolací súd uvádza, že poškodený, t.j. právny predchodca žalobcu, nemohol z titulu poisťnej udalosti užívať svoje motorové vozidlo, a preto bolo dôvodné, aby si zabezpečil náhradné vozidlo, a náklady spojené so zabezpečením tohto náhradného vozidla v podobe nájomného tak patria do oprávneného nároku poškodeného. Škoda v tejto súvislosti vzniknutá na strane poškodeného je škodou v rozsahu účelne vynaložených nákladov na nájom tohto náhradného motorového vozidla. Účelnosť vynaloženého nákladu je vecou vnútorného vzťahu medzi potrebou a prostriedkami, akými sa uspokojuje. Účelne vynaloženým je teda každý taký náklad, pri ktorom existuje dostatočná vecná súvislosť medzi opodstatnenou potrebou a obvyklým nákladom, ktorý slúži na úhradu tejto potreby. Pri poisťnej udalosti, ktorá poškodeného zbaví možnosti používať svoje vozidlo, je opodstatnenou jeho potreba využívať náhradné vozidlo. Ak by si poškodený, ktorý bol v dôsledku porušenia právnej povinnosti poisťcom žalovaného zbavený možnosti používať svoje vozidlo, prenajal od žalobcu napríklad kamión s návesom, alebo opancierovanú limuzínu, nešlo by o účelne vynaložený náklad, pretože by celkom zjavne nešlo o porovnateľné vozidlá. V tom prípade by to nebol primeraný spôsob realizácie legitímnej potreby, vzniknutej v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou.

28. K nutnosti a účelnosti vynaložených nákladov so zabezpečením náhradného motorového vozidla pristupuje samotná skutočnosť, že poškodenému z titulu škodovej udalosti bol nanútený skutkový a právny stav, kedy nemohol užívať svoje motorové vozidlo, a tým sa ocitol v stave nutnosti zabezpečenia si náhradného motorového vozidla počas opravy svojho vozidla. Odvolací súd považuje za potrebné podotknúť, že kritérium nutnosti nemôže poškodenému sťažiť, či znemožniť požičanie náhradného vozidla, ktoré treba považovať za jediný možný spôsob vyváženého ujmy spôsobenej poškodením vlastného vozidla.

29. Ďalej je potrebné zdôrazniť, že dôkazné bremeno, že v období opravy poškodeného vozidla ide o účelne a nevyhnutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla viazne na žalobcovi. Náhradné vozidlo je nutným dôsledkom opravy poškodeného vozidla a nahrádzajú sa len náklady účelne vynaložené s odstránením negatívnych následkov vzniknutých poisťnou udalosťou. V tomto smere je nevyhnutné zistiť podstatné okolnosti, a to kedy bolo poškodené motorové vozidlo

prijaté do autoservisu za účelom jeho opravy, ako dlho bolo poškodené motorové vozidlo v autoservise, kedy bolo poškodenému autoservisom vydané a napokon to, že poškodený náhradné motorové vozidlo skutočne počas doby opravy potreboval. Za účelné a nevyhnutné náklady na prenájom náhradného vozidla nemožno považovať náklady, ktoré vzniknú mimo opravy poškodeného motorového vozidla, pretože už nejde o náklady, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti s poškodením vozidla. Pojmovo už nejde totiž o vozidlo náhradné, teda vozidlo prenájaté dočasne po dobu, keď z dôvodov poškodenia nie je možné, aby poškodený užíval vlastné vozidlo. V momente zavŕšenia opravy poškodeného motorového vozidla je toto prevádzkyschopné a na strane poškodeného neexistuje odôvodnená potreba náhradného motorového vozidla.

30. V prejednávanej veci bolo na žalobcovi bremeno tvrdenia a tiež dôkazu, že doba nájmu náhradného vozidla EČV: N. XXX M. od 30.05.2018 do 06.06.2018, t.j. 8 dní je dobou primeranou a riadne preukázanou v Preberacom protokole č. 2017021102 č.l. 16, je ako deň odovzdania náhradného motorového vozidla uvedený 30.05.2018. V odovzdávacom protokole č. 2017021102 č.l. 12, je ako deň odovzdania vozidla uvedený 06.06.2018. Zo žiadnej z týchto listín nevyplýva doba opravy poškodeného motorového vozidla. Deň začiatku prenájmu náhradného motorového vozidla bol 30.05.2018, deň, ku ktorému došlo k poškodeniu motorového vozidla bol 30.05.2018. Tento jeden deň možno považovať za taký, za ktorý je náklad na prenájom náhradného vozidla účelne vynaložený; tento deň došlo ku škodovej udalosti, ktorá znemožnila poškodenému používať jeho vlastné motorové vozidlo. Podľa preberacieho protokolu si poškodený prevzal náhradné motorové vozidlo 30.05.2018 čas 9:35. Odvolací súd nespochybňuje, že zákon exaktne neupravuje, že poškodený má nárok na náhradu nákladov na zapožičanie náhradného vozidla len do momentu vystavenia faktúry za opravu, avšak je dôležité opätovne zdôrazniť, že dôkazné bremeno toho, že v období realizácie opravy poškodeného vozidla, ide o účelne a nevyhnutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla, je na žalobcovi. Náhradné vozidlo je nutným dôsledkom opravy poškodeného vozidla a nahrádzajú sa len náklady účelne vynaložené s odstránením negatívnych následkov vzniknutých poistnou udalosťou. Odvolací súd v tejto súvislosti hodnotí odvolaciu námietku žalobcu, spočívajúcu v tvrdení, že právny predchodca žalobcu bol v dôsledku škodovej udalosti po dobu opravy jeho poškodeného motorového vozidla nútený zapožičať si u žalobcu náhradné motorové vozidlo, a to za účelom vykonávania podnikateľských aktivít, za nepreukázanú. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení a nepreukázal nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla v rozsahu väčšom, ako bolo po ukončení poistného šetrenia zo strany žalovaného priznané. Bolo práve na žalobcovi, aby preukázal účelnosť a rozsah zaobstarania si náhradného motorového vozidla.

31. Žalobca v odvolaní uviedol, že sa nestotožnil s odôvodnením uvedeným v bode 18., kde súd tvrdil, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, čo do predloženia relevantných dôkazov. Namietal, že žalovanému v konaní nič nebránilo označiť a navrhnúť vykonanie dôkazov na preukázanie jeho tvrdenia o neúčelnosti rozsahu nákladov, ktoré mali vzniknúť poškodenému v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla (napr. včas navrhnúť, aby okresný súd vyžiadal od poškodeného listinné dôkazy, prípadne navrhnúť výsluch svedkov).

K tejto odvolacej námietke súd uvádza, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Z toho vyplýva, že v spore nedokazuje iba žalobca, ale v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena na žalovaného.

Z pravidiel, že každý preukazuje iba svoje vlastné skutkové tvrdenia existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo čo sa nestalo, čo neexistuje). Preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné (tento jav sa v rímskom práve označoval ako probatio diabolica). V týchto prípadoch hovoríme o presune dôkazného bremena na protistranu. V civilnej procesualistike sa pre túto skutočnosť používa termín negatívna dôkazná teória. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná.

Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že sa v posudzovanom prípade nejedná o prípad, kedy je nutné aplikovať negatívnu dôkaznú teóriu.

Odvolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti uviesť, že civilné konanie prebieha kontradiktórnym spôsobom. To znamená, že každá strana má povinnosť vyhľadávať a predkladať dôkazy.

Samotný súd nevyhľadáva dôkazy, postupuje len striktnie podľa zákona. Úlohou súdu a sudcu nie je objasňovať a vyhľadávať objektívnu (materiálnu) pravdu, ale rozhodovať na základe dôkazov, ktoré predkladajú strany konania. Sudca rozhodne v prospech strany, ktorá presvedčivejšie preukázala svoje tvrdenia.

Odvolačný súd preto odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, v časti zamietnutia istiny vo výške 257,40 eur, potvrdil v súlade s ust. § 387 CSP.

32. Čo sa týka úrokov z omeškania, nemožno sa stotožniť s takým výkladom zákona o PZP, že oznámením o poistnom plnení, v rámci ktorého poisťovňa (žalovaný) krátila plnenie, splnila podmienky v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP, a teda nenesie nijakú zodpovednosť za nesprávne zistenie rozsahu plnenia a jeho poskytnutie. Takýto výklad odporuje účelu zakomponovania priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi do vnútroštátnej právnej úpravy. Pripustením tohto výkladu by poisťovne mohli krátiť plnenia v podstate bez akéhokoľvek rizika, pretože ak ich dotknuté subjekty (spravidla po opakovanej vzájomnej komunikácii) aj zažalujú, v zmysle nimi prezentovaného výkladu by sa v omeškaní mohli/mali ocitnúť až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia.

33. Ide však o maximálne účelovú argumentáciu. Otázka splatnosti plnenia je totiž upravená v § 11 ods. 7 zákona o PZP, pričom druhá časť tohto ustanovenia sa uplatní len vtedy, ak je v súdnom rozhodnutí zaviazaný na zaplatenie náhrady škody poistený škodca a nie poisťovňa. Opačný výklad by znamenal obsolentnosť § 11 ods. 7 PZP, pretože právo poškodeného uplatňujúceho priamy nárok voči poisťovni je predsa dané inštitútom vykonateľnosti rozhodnutia, a to uplynutím lehoty na plnenie, ktorá je viazaná na právoplatnosť rozhodnutia a nie na doručenie právoplatného rozhodnutia. Pokiaľ teda poisťovňa nespĺní svoj záväzok riadne a včas, t.j. neposkytne plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo žalobcu popri plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 OZ. Zákon o PZP v § 11 ods. 8 upravuje výlučne následky nespĺnenia povinnosti podľa odseku 6 zákona o PZP, t.j. sankcionuje neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu (žalovanú) povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP v spojení s § 517 ods. 2 OZ. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného plnenia priznať v prebiehajúcim sporovom konaní úroky z omeškania, by nezodpovedal zmyslu a účelu zákona o PZP. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase.

34. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť plnenie, prenášala na poškodeného. Podľa názoru súdu práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade skráteného (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania. Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/100/2019 z 21.05.2020 a sp. zn. 2Cob/200/2019 z 29.09.2020. Poisťovne ako právnické osoby súkromnoprávnej povahy majú totiž všetky kapacity na to, aby dokázali preukázaný nárok riadne a včas prešetriť a poskytnúť odborné stanovisko. Je rovnako dôležité zdôrazniť, že poškodení budú mať voči poisťovateľom v drvivej väčšine prípadov postavenie de facto slabšej strany. Je preto nevyhnutné trvať na oprávnenosti nároku poškodeného na úroky z omeškania v prípade nesprávneho posúdenia plnenia zo strany poisťovne, pretože v opačnom prípade by v súvislosti s plnením poškodenému, podľa zákona o PZP, bol nastolený taký stav, že poisťovateľ, v značnej personálnej aj finančnej presile, by sa svojej povinnosti mohol vyhnúť prostredníctvom vágnej odpovede poškodenému bez hrozby sankcionovateľnosti tohto konania. Nemožno potom hovoriť o preventívnej, represívnej ani satisfakčnej funkcii úrokov z omeškania, pokiaľ pre úplné vylúčenie ich hradenia poisťovateľovi postačuje uviesť dôvody odmietnutia plnenia, a to bez ohľadu na ich kvalitu či opodstatnenosť nároku poškodeného. Akceptáciou stavu tvrdeného poisťovňami by poisťovatelia nemuseli pristupovať k prešetrovaniu poistných udalostí zodpovedne a kvalifikovane a mohli by sa pokúsiť vyhnúť svojej povinnosti poskytnúť plnenie aj v riadne preukázaných prípadoch. Takýto status narúšajúci rovnosť medzi subjektmi súkromnoprávných vzťahov nemôže byť v právom štáte za žiadnych okolností akceptovaný.

35. Napokon odvolačný súd dodáva, že rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými svoju argumentačnú líniu podporovali poisťovne, boli zrušené rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 214/2020 (zrušené rozhodnutie 1Cdo/217/2017) a sp. zn. III. ÚS 309/2020 (zrušené rozhodnutie 3Cdo/145/2017).

36. Žalovaný ukončil šetrenie poisťnej udalosti 13.06.2018 - tento deň oznámil listom adresovaným žalobcovi, že mu poskytne plnenie vo výške 75 eur. V súlade s bodom odôvodnenia 29.-33. tohto rozhodnutia, bol povinný poskytnúť plnenie do 15 dní od skončenia prešetrovania poisťnej udalosti a keďže tak neurobil, je od 29.06.2018 v omeškaní s plnením sumy 42 eur. Súd preto zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania v žalobcom požadovanej výške 5 % (vo výške zodpovedajúcej nariadeniu podľa bodu 15. tohto rozsudku) zo sumy 42 eur od 29.06.2018 (od dátumu požadovaného žalobcom) do zaplatenia.

37. Odvolací súd preto v časti úrokov z omeškania predmetný rozsudok zmenil, v súlade s § 388 CSP tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 42 eur od 29.06.2018 do zaplatenia.

38. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko v odvolacom konaní mala každá zo strán sporu čiastočný úspech

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodol v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh), (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných v § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).